

došly výrazu v daňovém předpisu, mohly změnit příspěvkovou základnu, nebude tento poslední daňový předpis již nezvratnou basí pro vyměření příspěvků, nýbrž základem v určitém směru fiktivním. V důsledku toho bude sice společenstvo oprávněno určití přírážkové procento na základě výdělkové daně z předchozích let, avšak je při tom zavázáno hledět ke změnám poměrů daňových a hospodářských ve společenstvu, pokud mohou mít vliv na předpis daně výdělkové v roce, v němž se společenstvo na příspěvcích usnáší, a pokud ovšem jsou již známy. Ježto pak politické úřady, rozhodující o odvoláních z předpisu příspěvků, nejsou nadány toliko mocí kasaturní, nýbrž rozhodují ve věci samé, budou i tyto povinny hledět ke změnám mezitím nastalým.

V daném případě stalo se usnesení o příspěvcích na rok 1931 dne 22. března 1931 a příspěvky byly stěžující si firmě předepsány výměrem ze 14. srpna 1931 na podkladě předpisu daně výdělkové na rok 1929. Již v řízení správním uplatňovala st-lka, že v září 1931 byla jí předepsána výdělková daň za rok 1930 a že tento předpis měl být základem pro vyměření příspěvků a nikoliv předpis na rok 1929. Žal. úřad vysloviv, že společenstvo bylo nuceno brát za základ poslední výměr daně výdělkové, t. j. výměr za rok 1929, vycházel zřejmě z právního názoru, že jen tento výměr lze brát za základ a že nelze přihlížeti ke změnám daňovým od vydání tohoto výměru podle tvrzení st-lky nastalým, a že zejména nový výměr za rok 1930 vůbec nepřichází v úvahu. Tento názor jest však podle toho, co bylo právě řečeno, mylný a slušelo proto nař. rozhodnutí na něm vybudované zrušit podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.856.

Váleční poškození: I za splnění ostatních podmínek § 25 zák. č. 142/1920 Sb. přísluší důchod předků jen osobě, jejíž potřebná výživa není zabezpečena.

(Nález ze dne 16. dubna 1935 č. 14.708/35.)

Věc: Jan a Anna N. v M. (adv. Dr. Jaroslav Tamele z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o důchod předků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměry z 24. listopadu 1931 nepřiznal zem. úřad pro vál. poškozené v Praze st-lům od 1. ledna 1932 důchod předků jim až do té doby vyplácený, protože konaným šetřením bylo zjištěno, že vlastní domek, přes 6 měr polí a luk a dvě krávy, a že výživa jejich jest příjmem z hospodářství zabezpečena.

Ve stížnosti k min. soc. péče uváděli st-lé, že z výnosu hospodářství nemohou býti živi, že hranice příjmová u nich nedosahuje ani 3.000 Kč ročně, a navrhovali, aby příjem z hospodářství jejich byl zjištěn dotazem u berní správy.

Min. soc. péče, zjišťivši dotazem u berní správy, že důchod st-lů z polního hospodářství roku 1931 obnášel 1.800 Kč, zamítlo nař. rozhodnutím zmíněnou stížnost z těchto důvodů: . . . podle § 25 zák. č. 142/1920 ve znění zák. č. 39/1922 Sb. ve spojení s vl. nař. č. 363/1922 Sb. přiznává se předkům nárok na důchod, jsou-li aspoň 75% výdělku neschopní a jsou-li splněny i ostatní předpoklady § 25 odst. 1 cit. zák., jmenovitě jestliže osoba, od které nárok na důchod odvozují, podstatně přispívala k jejich výživě, nebo lze-li důvodně za to míti, že by tak byla povinna činiti, kdyby byla na živu. Nepřísluší tedy nárok na důchod předku, jehož nutná výživa jest zabezpečena majetkem či příjmem jeho vlastním, nebo příjmem osob, které jsou podle zák. povinny přispívati k jeho výživě. St-lé jsou majiteli domku se 6ti měrami polí a luk, při němž chovají dvě krávy. Výnos tohoto hospodářství odhaduje se na 1.800 Kč ročně, takže možno nutnou výživu st-lů považovati za zabezpečenou, a není důvodu pro požadovanou výplatu důchodu předků.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto:

Zákon č. 142/1920 Sb. činí v § 25 nárok předků na důchod závislým na podmínce, že předek jest výdělku neschopný, a že osoba, od níž předek nárok odvozuje, podstatně přispívala k jeho výživě, nebo že by tak činila, kdyby byla na živu. Jest tedy účelem zákona poskytnouti alespoň částečnou náhradu za újmu vzniklou umrtím živitele, ovšem jedině tehdy, když poškozená osoba této částečné náhrady nezbytně potřebuje pro nejnutnější svoji výživu. Z této tendence i ze základních všeobecných předpisů zák. plyne, že i za podmínek § 25 nárok na důchod předků nepřísluší osobě, jejíž potřebná výživa jest zabezpečena. Zabezpečení to může spočívat na různém základě; mezi jiným může výživa válečného poškozence předka býti zabezpečena i vlastním jeho příjmem, nebo příjmem dětí, které jsou s to, aby plnily svou povinnost alimentární vůči rodičům (srov. Boh. A 5750/26).

Otázka, zdali výživa předka jest zabezpečena, jest otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění tvoří součást skutkové podstaty, kterou nss může podle § 6 zák. o ss přezkoumávati jen po stránce úplnosti a bezvadnosti provedeného řízení. Skutečnosti, z nichž úřad při svém úsudku o tom, zda nutná výživa st-lů je zabezpečena výnosem jejich majetku, vycházel, byly v řízení nesporny, ježto nikdy nebylo popřeno, že st-lé vlastní domek se 6ti měrami polí a luk, při němž chovají dvě krávy. Jestliže žal. úřad z těchto nesporných skutečností vyvodil, že nutná výživa st-lů jest zabezpečena, nemohl nss shledati, že by závěr ten trpěl nějakou z vad uvedených v § 6, II. odst. zák. o ss. Věcnou správnost tohoto závěru ovšem nss přezkoumati nemůže.

Názor st-lů, jako by nutnou výživu nebylo lze pokládati za zabezpečenou, nedosahuje-li příjem válečného poškozence-předka hranice vytčené v § 2 požitk. zák., nemá opory v zák., neboť částka tam uvedená není stanovena jako existenční minimum, nýbrž je to maximum příjmů, při němž vůbec ještě nárok na důchod podle požitkového zák. může býti

přiznán. Nelze však nikterak z tohoto předpisu dovoditi, že by důchod předků náležel bezpodmínečně válečnému poškozenci-předku vždy tehdy, dokud hranice ta nebyla překročena, když, jak svrchu uvedeno, jde tu o částečnou náhradu újmy, již jen nejnútnejší výživa má býti zabezpečena. Že by tato byla zabezpečena vždy a všude jen příjmem 6.000 Kč, který uvádí stížnost, nelze právem tvrditi. — — —

Č. 11,857.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Pro počátek lhůty k uplatnění samostatného nároku vdovy na důchod předků podle § 25 zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. není sama o sobě rozhodna doba úmrtí jejího manžela, jemuž důchod ten byl dříve přiznán.

(Nález ze dne 16. dubna 1935 č. 14.799/35.)

V ě c: Kateřina H. ve V. proti ministerstvu sociální péče o důchod předků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním de pres. 6. září 1932 žádala st-lka u okresní úřadovny pro péči o válečné poškozence v Turč Sv. Martině, aby důchod předků, který byl poukázán jejímu zemřelému manželu Mikuláši, byl v důsledku jeho úmrtí vyplácen jí. K žádosti předložila svůj křestní list, podle kterého měla dne 19. dubna 1932 65 let, takže má býti považována za práce neschopnou. Dále předložila i lékařské vysvědčení, kterým dokazovala, že jest 90% práce neschopná a choroba její jest trvalá.

Zem. úřad pro péči o válečné poškozence pro Slov. výměrem z 10. září 1932 odmítl tuto přihlášku, ježto st-lka odvozuje nárok na důchod od syna Matouše, který padl 31. prosince 1915 a lhůta k přihlášce končila (podle § 28 zák. č. 142/1920 Sb.) dnem 31. prosince 1923, takže nárok uplatněný až dne 6. září 1932 zanikl.

V odvolání proti tomuto výměru namítala st-lka, že když její zemřelý manžel požíval důchodu předků, nemohl jí býti důchod předků přiznán. Proto její nárok vznikl teprve dnem úmrtí jejího manžela, který zemřel v červnu 1932, takže přihláška byla podána včas. Poněvadž ve své žádosti prokázala, že je starší 65 let a že jest k práci neschopnou, není důvodu k zamítnutí jejího nároku na důchod předků.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad toto odvolání st-lčino z důvodu uvedeného již v rozhodnutí I. stolice. K námitce odvolání, že st-lka podala přihlášku do 1 roku od smrti manžela, kterému důchod předků byl přiznán a vyplácen, podotkl žal. úřad, že zákon o požitcích válečných poškozenců nevylučuje přiznání oběma rodičům a že nárok st-lky na důchod předků založen byl smrtí synovou, nikoliv teprve smrtí manželovou.